

Arrest

nr. 349 035 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 9 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEN BOGAERDE *loco* advocaat V. CHRISTIAENS en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2015 meldt de verzoeker zich aan bij de diensten van de stad Brugge met het oog op een huwelijk met mevrouw V. L., van Belgische nationaliteit. Er wordt een huwelijksverklaring afgeleverd.

Op 20 april 2015 treft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juni 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende het voorgenomen huwelijk te voltrekken wegens schijnhuwelijk, dit na negatief advies van het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge. De verzoeker en mevrouw V. L. dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de bevoegde familierechtbank, die het beroep verwerpt op 10 februari 2016.

Op 22 juli 2016 wordt aan de verzoeker nogmaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 oktober 2016 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze verwijderingsmaatregel gaat gepaard met een beslissing van 19 oktober 2016 waarbij aan de verzoeker een inreisverbod met Europese dimensie van drie jaar wordt opgelegd.

Op 16 november 2016 wordt de verzoeker in vrijheid gesteld.

Op 16 mei 2017 wordt de verzoeker onder bevel tot aanhouding opgesloten voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 5 oktober 2017 wordt hij door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar.

Op 24 november 2017 treft de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit keer gaat de verwijderingsmaatregel gepaard met een beslissing van 24 november 2017 waarbij een zwaarwegend inreisverbod met Europese dimensie van acht jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is gegrond op de vaststelling dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor 's lands openbare orde. De verzoeker diende tegen de voormelde bijlagen 13septies en 13sexies een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze beroepen werden verworpen bij de arresten met nrs. 203 513 en 203 514 van 4 mei 2018.

Op 3 januari 2018 wordt de verzoeker effectief verwijderd naar zijn land van herkomst, Algerije.

Op 14 januari 2019 wordt de verzoeker in Oostende opnieuw aangetroffen in onregelmatig verblijf en op 16 januari 2019 wordt hij onder bevel tot aanhouding opgesloten wegens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen, verboden wapendracht, belaging, brandstichting in een gebouw met menselijke aanwezigheid en bedreigingen.

Op 20 juni 2019 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. De verzoeker gaat in beroep tegen dit vonnis en bij arrest van het Hof van Beroep te Gent van 8 april 2020 wordt hij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar.

Op 28 september 2022 verstrekt de procureur des Konings bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Turnhout, ten behoeve van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Merksplas een negatief advies inzake de erkenning door de verzoeker van N. B., dochter van M. B., geboren op 17 juli 2020. Het betreft een negatief advies overeenkomstig artikel 330/1 van het Burgerlijk Wetboek (schijnerkenning).

Op 23 december 2022 treft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest met nummer 282 724 van 6 januari 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld. Bij arrest met nummer 286 102 van 14 maart 2023 wordt de afstand van het geding vastgesteld nu de verzoeker geen verzoek tot voorzetting van de rechtspleging heeft ingediend binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen.

Op 23 december 2022 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van tien jaar opgelegd. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing instelde, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 289 240 van 24 mei 2023.

Op 4 oktober 2024 wordt verzoekers zoon, N. Z., geboren. Hij heeft de Belgische nationaliteit.

Op 1 april 2025 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, dit met het oog op een verblijfsrecht in België in het kader van de gezinshereniging met zijn Belgische zoon N. Z.

Op 17 december 2025 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde minister om deze aanvraag te weigeren. Deze weigeringsbeslissing, die de titel *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* draagt, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 24 december 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.04.2025 werd ingediend door:

Naam: N.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...) 1983

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 8400 OOSTENDE

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.04.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige zoon N. Z. (RR ...), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Er dient, naast de voorwaarden conform artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden, met name het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Met andere woorden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen door de Belgische autoriteiten op 23.12.2022 en opgelegd voor een periode van tien jaar. Dit inreisverbod werd op 27.12.2022 aan betrokkene betekend. Gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980, is dit inreisverbod nog steeds van kracht. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrani van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten".

In principe voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9°, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene vader is van een minderjarig Belgisch kind, zijnde de referentiepersoon in de huidige verblijfsaanvraag. De referentiepersoon werd op 04.10.2024 als B. Z. geboren in Oostende en verwierf bij geboorte de Belgische nationaliteit als descendant van zijn moeder B. M. (RR ...). Hij werd op 18.03.2025 erkend door betrokkene.

Op het moment van het beslissen tot het inreisverbod dd. 23.12.2022 was dit kind er dus nog niet. Betrokkene wist of diende echter wel te weten, vanwege het inreisverbod en de verplichting die ermee gepaard gaat om het Belgische en Schengengrondgebied te verlaten, dat zijn gezinsleven in België precair is. Ondanks het inreisverbod heeft betrokkene er voor gekozen om een gezinsleven uit te bouwen in België, in de illegaliteit.

De geboorte van de referentiepersoon en het bestaan van een verwantschapsband tussen betrokkene en de referentiepersoon geeft betrokkene echter niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele

ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene allerhande documenten voor, nl. een bewijs van betaling van de retributie, een geldig Algerijns paspoort (n°...), een uittreksel van de erkenningsakte van de referentiepersoon (n°...), documenten met betrekking zijn aangehaalde integratie (attest maatschappelijke integratie dd. 10.09.2025, inschrijvingsformulier Nederlandse les dd. 20.08.2025) en arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur (dd. 10.10.2025, 16.10.2025, 23.10.2025, 30.10.2025 en 05.11.2025). Echter, louter op basis van deze stukken zijn geen elementen terug te vinden die wijzen op een afhankelijkheidsband van het kind tegenover betrokkene.

De referentiepersoon is heden 14 maanden jaar oud. Hij is sedert zijn geboorte tot op heden gezamenlijk woonachtig bij zijn Belgische moeder, B. M. (RR ...).

Wat betreft de band tussen betrokkene en de referentiepersoon dient nogmaals opgemerkt worden dat de referentiepersoon op 04.10.2024 werd geboren als B. Z. bij geboorte de Belgische nationaliteit verwierf als descendant van zijn moeder B. M. (RR ...). Hij werd op 18.03.2025 erkend door betrokkene. De aangetoonde samenwoning van betrokkene met de referentiepersoon startte op 01.04.2025. Het is redelijk te stellen dat, gezien de minderjarige referentiepersoon onafgebroken vergezeld was/is door zijn de moeder en er gezamenlijk woonachtig mee was/is, dat de moeder in eerste instantie de verantwoordelijkheid draagt over het kind, ertoe bereid is en in staat is dat blijvend te doen. Nergens uit het dossier blijkt dat mijnheer voorheen reeds enig engagement naar het kind opnam. Heden is betrokkene dan wel gezamenlijk woonachtig met het kind, dat is zeker niet steeds het geval geweest. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dan ook redelijk te stellen dat tot op heden de moeder van het kind de voornaamste zorgdrager is geweest, of toch minstens degene die ononderbroken ter beschikking was om in te staan voor de zorg over het kind (daadwerkelijke zorg).

Wat betreft de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat de moeder van het kind een Belgische onderdane is. Ze is een volwassen persoon sedert 1995 in België verblijft, en in 2009 de Belgische nationaliteit verwierf. Niets wijst er op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan het kind. Uit het dossier wijst niets erop dat de moeder niet over de nodige fysieke en of mentale capaciteiten beschikt om het kind te verzorgen. De onafgebroken gezamenlijke vestiging is een afdoende teken van haar bereidwilligheid en kunnen. Zij kan daarbij uiteraard gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, het CLB en opvangmogelijkheden op school en daarbuiten, zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft de moeder ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Nergens uit het dossier blijkt dat het welzijn van het kind, op lichamenlijk en emotioneel vlak, in het gedrang zou komen omdat mijnheer eerst het inreisverbod moet nakomen alvorens hij zich bij zijn kind kan vestigen in België.

Wat betreft de leeftijd van het kind, dient opgemerkt te worden dat het kind geen zuigeling meer is, het is al een peuter. Dat het kind geen vaderfiguur meer zou nodig hebben omdat het 14 maanden oud is, zullen we allerminst beweren. Echter het gaat erover of de aanwezigheid van de vader noodzakelijk is in België opdat, gezien alle omstandigheden waarin het kind verkeert, het kind verder in België zou kunnen verblijven. Dat is een ander uitgangspunt. Er is wel degelijk naar ons inschatten een andere ouder in België aanwezig, die zoals gezegd voldoende bereidwillig en in staat is, voldoende verantwoordelijkheidszin aan de dag legt tegenover het kind om het welzijn van het kind desnoods in afwezigheid van de vader ter harte te nemen. Het kind is nog voldoende jong om zich aan een nieuwe leefomgeving te kunnen aanpassen. Ook omwille van die jonge leeftijd en hoge aanpassingsgraad aan een nieuwe situatie, wordt het risico dat voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan als laag ingeschat.

Wat betreft de affectieve band van het kind met betrokkene, werd eigenlijk niets voorgelegd. Gezien mijnheer uiteindelijk wel degelijk de moeite heeft genomen om het kind te erkennen, nemen we aan dat hij ook werk heeft gemaakt van enige affectieve band. Dat is het minste wat mag verwacht worden. Er wordt niet ontkend dat betrokkene op heden woonachtig is met het kind. Wel dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt deze pas aangetoond is sedert 01.04.2025, en dat er aanwijzingen zijn dat deze samenwoning niet altijd even stabiel was in de afgelopen periode. Er kan worden veronderstelt (sic) dat vader en kind een (minstens minieme) affectieve band onderhouden. Gezien de leeftijd van het kind, bestaat dit met de moeder echter evenzeer. Gezien de voornaamste zorgdrager over het kind ons inziens tot op heden de moeder is geweest, alleen al doordat zij onafgebroken aanwezig en beschikbaar was voor het kind, is het redelijk te stellen dat de affectieve band met de moeder sterker ontwikkeld is. In die zin achten wij het risico op verstoring van het evenwicht van het kind eerder laag in. Tevens, het gezinsleven tussen vader en kind kan ook op een andere alternatieve manier ingevuld worden. Er kunnen nauwe contacten onderhouden worden via klassieke en of moderne communicatiemiddelen. Het kind kan dat natuurlijk nog niet zelfstandig, maar mits hulp van de moeder is het redelijk te stellen dat de ouders dit kunnen organiseren. De communicatie kan

ook op afstand middels bezoeken van moeder en kind aan de vader. Een eventuele financieel engagement van betrokkene ten opzichte van de referentiepersoon, kan even goed vanuit het buitenland worden opgenomen. Daartoe is een aanwezigheid in België niet vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat daartoe hinderpalen zouden bestaan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de moeder van de referentiepersoon op heden zijn voornaamste zorgdrager is. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, lijkt het ons dan ook redelijk dat zolang het kind vergezeld kan zijn van één van beide ouders, waarmee het altijd al heeft samengeleefd, waarmee het goed gehecht is en die zal waken over het welzijn van het kind, de aanwezigheid van de andere ouder niet noodzakelijk is opdat het kind in België zou kunnen verblijven.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de referentiepersoon en diens moeder. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met hen te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon / diens moeder dit zouden willen, kan betrokkene hen alsnog op een latere datum, na het verstrijken of de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's kind ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Het is het redelijk te stellen dat er geen concrete elementen voorliggen dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Betrokkene's aanwezigheid is niet onontbeerlijk voor het welbevinden van het kind in België, noch is het onontbeerlijk om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Een afgeleid verblijfsrecht is niet van toepassing.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980. Er is tevens geen sprake van een zodanige afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met de referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 27.12.2022. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden voor het bekomen van verblijfsrecht op basis van gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De verzoeker heeft tijdig een synthesesamenvatting ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad bijgevolg uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

Het eerste middel wordt in de synthesememorie als volgt toegelicht:

“Eerste middel: schending van:

- art. 40ter, §2, 3° van de wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artn. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonder de materiële motiveringsplicht;
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Samenvatting:

Art. 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht voor de ouder van een minderjarig kind met de Belgische nationaliteit.

Zodra er een ouderlijk gezag en recht van bewaring bewezen wordt over een minderjarige Belg, is er voldaan aan de voorwaarden uit art. 40ter Vreemdelingenwet.

Het standpunt van verweerster, dat een inreisverbod, de toekenning van een verblijfsrecht op grond van art. 40ter automatisch zou verhinderen, kan niet gevolgd worden.

Aan verzoeker kan een afgeleid verblijfsrecht worden toegekend, dat primeert op deze binnenkomstvoorwaarde, wanneer, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie in het licht van artikel 20 van het VWEU, de afhankelijkheidsvoorwaarden correct onderzocht worden.

Verzoeker verwijst naar het arrest Chavez Vilchez C-133/15 van 10 mei 2017, dat betrekking had op weigeringen van verblijf aan moeders-derdelanders van minderjarige statische Unieburgers. De relevante overwegingen uit dat arrest zijn de volgende:

“61 Het Hof heeft geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf aan familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat de burger van de Unie het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punt 42, en 6 december 2012, O e.a., C 356/11 en C 357/11, EU:C:2012:776, punt 45). (...)

63 In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van onderdanen van derde landen niet van toepassing is en de betrokken burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, aan een onderdaan die familielid is van die burger niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat anders aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk recht te verlenen, deze burger feitelijk genoopt is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten wordt ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C 34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44; 15 november 2011, Dereci e.a., C 256/11, EU:C:2011:734, punten 66 en 67; 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 74, en 13 september 2016, CS, C 304/14, EU:C:2016:674, punt 29). (...)

65 Indien in de onderhavige zaken – het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan – bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdgedingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleenen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleenen, worden ontzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C 165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (...)

78 Gelet op het voorgaande moet op de derde vraag worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een lidstaat aan het verblijfsrecht op zijn grondgebied van een onderdaan van een derde land, ouder van een minderjarig kind dat de nationaliteit van die lidstaat heeft, voor wie hij dagelijks daadwerkelijk zorgt, de verplichting verbindt dat die onderdaan de gegevens verschaft die aantonen dat het kind bij een weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan de ouder die onderdaan van een derde land is, het effectieve genot van de essentie van de aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd doordat het genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Het is echter aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat om aan de hand van de door de onderdaan van een derde land verschaft gegevens het nodige onderzoek te doen teneinde, gelet op alle omstandigheden van het geval, te kunnen beoordelen of een weigering dergelijke gevolgen zou hebben.” (eigen onderlijning)

Uit het voorgaande en in het bijzonder uit punt 78 van het arrest Chavez-Vilchez blijkt dat in gelijkaardige gevallen als het thans voorliggende geval het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat weliswaar van een verzoeker mag worden verwacht dat die gegevens verschaft die aantonen dat een kind-Unieburger, door de weigering van het verblijf aan zijn ouder, het Uniegrondgebied zal moeten verlaten, maar dat het aan de bevoegde autoriteiten toekomt het nodige onderzoek te doen om te kunnen nagaan of een weigering dergelijke gevolgen zou hebben.

Verzoeker kan verder verwijzen naar het pertinente arrest van het Hof van 5 mei 2022, C-451/19 en 532/19, Subdelegacion del Gobierno en Toledo tegen XU en QP) waarin het Hof verdere verfijningen heeft aangebracht aan het voormeld arrest.

Zo stelt het Hof:

“45 Er bestaan immers zeer bijzondere situaties waarin ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en dat de betrokken Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat aan het burgerschap van de Unie elk nuttig effect zou worden ontnomen indien die burger ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, genoodzaakt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hij het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger ontleende rechten zou verliezen [arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 42-44, en 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 39].”

Verder herhaalt het Hof:

“67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].”

Het Hof verfijnt:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

Uit voormeld arrest blijkt aldus dat als een minderjarig EU-kind duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over het kind en de daadwerkelijke zorg voor dit kind dagelijks door de twee ouders wordt

gedeeld, op weerlegbare wijze wordt vermoed dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is.

Aangaande die zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 20 van het VWEU heeft de Raad in Algemene Vergadering in zijn arrest nr. 299 033 van 20 december 2023 ook reeds het volgende gesteld:

“Artikel 20 VWEU staat er niet aan in de weg dat van een onderdaan van een derde land wordt verwacht dat hij de gegevens verstrekt aan de hand waarvan kan worden vastgesteld dat een beslissing waarbij hem het verblijfsrecht wordt geweigerd, een dergelijk gevolg zou hebben voor het familielid, dat burger van de Europese Unie is en voor hem het verblijfsrecht opent, om de bevoegde autoriteit in staat te stellen na te gaan of dit inderdaad het geval is.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de zorgvuldigheidsplicht die op de verwerende partij rust, vereist dat geen enkel administratieve beslissing regelmatig kan worden genomen zonder dat de auteur ervan vooraf een volledig en gedetailleerd onderzoek heeft verricht naar de omstandigheden van de zaak waarover hij zich wil uitspreken. Hieruit volgt dat dit beginsel de verwerende partij verplicht alle nodige inlichtingen te verzamelen en alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, teneinde met volledige kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, na alle elementen die voor de oplossing van het specifieke geval nuttig zijn, redelijkerwijs te hebben beoordeeld (RvS 12 december 2012, nr. 221.713, Fellah).” (vrije vertaling)

De Raad wees er in dit arrest in algemene vergadering verder op dat de verzoekende partij uit de relevante wetgeving, zijnde artikel 40ter, § 2, 2e lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 de mogelijkheid niet kan afleiden dat elementen worden aangebracht die het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie kunnen aantonen.

De Raad stelt in dit arrest ook: “Het blijft echter zo dat de zorgvuldigheidsplicht waaraan de verwerende partij is onderworpen, haar verplicht om, zelfs als de wet dit niet voorschrijft, het nodige onderzoek te verrichten om met volledige kennis van zaken vast te stellen of er al dan niet sprake is van een afhankelijkheidssituatie zoals hierboven beschreven.” (vrije vertaling)

Het arrest stelt verder: “Zo kan worden opgemerkt dat de verzoeker niet voldoende in staat lijkt te zijn geweest om zijn dossier aan te vullen, aangezien de bijlage 19ter, die hem bij de indiening van zijn verblijfsaanvraag is verstrekt, geen vermelding bevat van relevante informatie op basis waarvan de verwerende partij kan beoordelen of hij, in voorkomend geval, een afgeleid verblijfsrecht kan doen gelden op grond van artikel 20 VWEU, (...), die onderdaan is van de Europese Unie. Evenmin blijkt uit het onderzoek van het administratieve dossier dat verweerster later, bij de behandeling van de aanvraag, de eiser in de gelegenheid heeft gesteld dergelijke gegevens naar voren te brengen of, indien nodig, het nodige onderzoek te verrichten.” (vrije vertaling)

Toegepast op onderhavige zaak: op geen enkel ogenblik heeft verweerster aan verzoeker gevraagd om stukken voor te leggen omtrent zijn samenwonen met zijn partner en kind vóór datum aanvraag van machtiging tot verblijf. Die stukken zijn er nochtans in overvloed (cf. stukken 8-12). Dat is bijzonder relevant, omdat die stukken bewijzen dat er al van vóór de geboorte van zijn zoon een samenwonen was in het gezin.

Verweerster moet concreet en zorgvuldig onderzoeken of de weigering van verblijf ertoe leidt dat het Belgisch kind de Unie moet verlaten. Het inreisverbod doet daar geen afbreuk aan.

Met andere woorden: ook al is er een inreisverbod, de Belgische overheid mag de verblijfsaanvraag niet louter daarop afwijzen als de weigering ertoe zou leiden dat het Belgisch kind de Unie moet verlaten. In dat geval moet een afgeleid verblijfsrecht worden toegekend ondanks het inreisverbod.

Verweerster interpreteert de verwantschap tussen verzoeker en zijn kinderen vervolgens expres heel anders dan in de realiteit.

Wat is de realiteit?

- er was al samenwonen tussen verzoeker en de moeder van de referentiepersoon van vóór de verwekking (al sedert 13.01.2023 – stukken 8-12);
- ook ten tijde van de geboorte van Z., op 04.10.2024, woonde hij in hetzelfde appartement (idem);
- na de geboorte, op 18.03.2025, werd Z. door verzoeker erkend en heeft hij zijn familienaam gekregen;
- vanaf de geboorte tot op vandaag woont verzoeker in hetzelfde gezin (cf. stukken 13-19).

Het kan niet betwist worden dat thans het gezag over het minderjarige kind en de wettelijke en financiële last dagelijks door beide ouders worden gedeeld (cf. stuk 20).

De overweging dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker voorheen enig engagement voor het kind opnam, wordt door de feiten tegengesproken. De minderjarige heeft een even sterke band met zijn vader als met zijn moeder.

Verweerster weet ook zelf wel beter: reeds op 23.12.2022 bevestigde verweerster in haar bevel om het grondgebied te verlaten dat er heel frequent bezoek was van de partner van verzoeker. Dat betrof zowel bezoek achter glas, gemeenschappelijk bezoek, ongestoord bezoek, virtueel bezoek en (al kort na haar geboorte) familiebezoek met dochter N. N..

De aangetoonde samenwoning start veel vroeger dan 01.04.2025; wel is het zo dat verzoeker pas vanaf 01.04.2025 officieel kon ingeschreven worden op het adres van zijn partner. Vóór die datum verbleef verzoeker in zijn gezin in de illegaliteit. Zolang er geen wettig verblijf was, kon hij niet wettig ingeschreven worden.

Had verweerster het dossier grondig onderzocht en de juiste vragen gesteld, dan zou al deze informatie boven gekomen zijn.

Of misschien weet verweerster dit perfect, maar houdt ze het bewust achter, om toch maar een negatieve beslissing te nemen...

Wat er ook van weze: overeenkomstig de hiervoor geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie wordt derhalve op weerlegbare wijze vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder-derdelander die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU.

Het argument van de verwerende partij dat verzoeker zich pas bij het gezin vestigde nadat hem een inreisverbod werd opgelegd waardoor hij wist of diende te weten dat een gezamenlijk gezinsleven in de Schengenzone niet mogelijk zou zijn doet aan het voorgaande evenmin afbreuk. Immers oordeelde het Hof van Justitie in het hiervoor aangehaalde K.A.-arrest dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.

Waar de verwerende partij stelt dat de beide kinderen nog heel jong zijn en er vermoedelijk een sterkere band met de moeder bestaat, wordt ook dat nergens door gestaafd. Verzoeker woont al van vóór de conceptie van de minderjarige bij zijn partner en ze hebben hun zoon al van dag één samen opgevoed.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet van aard om het vermoeden van afhankelijkheid te weerleggen.

Kortom, het afhankelijkheidsonderzoek is onzorgvuldig of onvolledig gebeurd. De weigering van verblijf leidt ertoe dat het Belgisch kind feitelijk de Unie zou moeten verlaten. Het hoger belang van het kind werd onvoldoende meegewogen.

Tenslotte: de aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging België ingediend dient in se beschouwd te worden als een impliciete aanvraag tot opheffing, indien het een aanvraag betreft ingediend op grond van de artikelen 40bis of 40ter Vreemdelingenwet, quod in casu (L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, Inni Publishers, 2015, p. 526). Verweerster kan zich dus niet ad eternum op haar beslissing van 23.12.2022 blijven steunen.

In de nota met opmerkingen herneemt verweerster de principes. Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie wordt in essentie enkel verwezen naar de bestreden beslissing (die gebaseerd is op een foute premisse).

Over de stukken die verzoeker in onderhavige procedure gevoegd heeft, wordt gesteld dat deze 'niet bij machte [zijn] om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen'.

Inhoudelijk wordt echter niet gerepliceerd op de stukken. Er wordt niet geantwoord op de bewezen aard van de relatie tussen verzoeker, de referentiepersoon en hun moeder, én hun lange feitelijke samenwoning.

Verweerster stelt daaromtrent dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken, en niet in functie van elementen die na haar beslissing opgeworpen werden en welke zij dan ook enkel kon negeren.

Welnu, dat is net de kern: verweerster heeft geen degelijk onderzoek uitgevoerd. Ze is enkel voortgegaan op foute veronderstellingen, om tot een foute conclusie te komen.

En wanneer verweerster door verzoeker geconfronteerd wordt met de foute veronderstellingen en gebrek aan onderzoek, stelt ze eigenlijk dat ze niet beter wist of kon weten. Het tegendeel is waar: verweerster bevestigt daarmee net haar eigen gebrekkig onderzoek."

De verzoeker beroept zich aldus onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 20 van het Verdrag van de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De verzoeker geeft in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel in wezen te kennen dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing nagelaten heeft om op zorgvuldige wijze de afhankelijkheidsband met zijn minderjarige Belgische zoon te onderzoeken.

De Raad stelt in dit kader vooreerst vast dat de verzoeker op 1 april 2025 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfsrecht als vader van een minderjarig Belgisch kind, N. Z. Het blijkt niet dat dit kind zijn rechten op vrij verkeer binnen de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het gaat zodoende om een aanvraag zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de thans voorliggende aanvraag en beslissing, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §

1:

1° (...);

2° (...);

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Bijgevolg moet de verzoeker, om een recht op gezinshereniging met zijn Belgisch minderjarig kind te kunnen genieten, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefenen over het kind, moet hij het kind begeleiden of vervoegen en moet hij er daadwerkelijk de zorg over dragen. Dit alles wordt blijkens de motieven van de bestreden beslissing echter op zich niet betwist.

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° (voorheen: artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°) van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (onder meer in het arrest *Ruiz Zambrano*) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie *Parl.St.* Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6). Bij de weigering van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht, zoals *in casu*, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het recht van de Europese Unie. Bijgevolg dient ook rekening te worden gehouden met de uitlegging van het Hof van Justitie inzake artikel 20 van het VWEU.

In de zaak *Ruiz Zambrano* (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.

Oorspronkelijk voorzag artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging van een ouder met een Belgisch minderjarig kind, los van het bewijs van identiteit, enkel de voorwaarde dat deze ouder het kind moet begeleiden of vervoegen. Het “*begeleiden of vervoegen*” houdt in dat de derdelander ouder met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Met de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (*BS* 22 augustus 2024) werden de voorwaarden van het uitoefenen van ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring en van “*daadwerkelijke zorg*” ingevoerd. Dit om de wettekst meer in lijn te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf in hoofde van een

ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg en om een aantal vastgestelde misbruiken te voorkomen. In de voorbereidende werken inzake huidig artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt dit verder toegelicht als volgt: *“In de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt immers veelvuldig vastgesteld dat ouders van een minderjarige Belg die gedeeltelijk uit hun ouderlijk gezag werden ontzet of die slechts over een beperkt omgangsrecht met de minderjarige Belg beschikken ten gevolge van een gerechtelijke veroordeling, alsnog een verblijfsrecht aanvragen en verkrijgen op grond van de ruime bepaling voorzien in het actuele artikel 40ter, § 2, eerste lid, onder 2° van de Wet van 15 december 1980. Teneinde dergelijk oneigenlijk gebruik van de gezinsherenigingsprocedure te voorkomen, wordt voortaan vereist dat de ouder die de minderjarige Belg op het Belgische grondgebied begeleidt, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over Belg uitoefent, alsook daadwerkelijk zorg draagt voor de Belg. Deze vereiste brengt met zich mee dat een derdelander-ouder zich niet kan beroepen op een afgeleid recht op verblijf wanneer, bij wijze van voorbeeld, de daadwerkelijke zorg exclusief door de andere ouder wordt gedragen.”* (Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1, p. 52-53).

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de verweerder erkent dat de verzoeker en de minderjarige N. Z. samenwonen. De verweerder werpt op geen enkele wijze tegen dat de verzoeker niet over het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring zou beschikken of dat hij niet daadwerkelijk de zorg draagt over de minderjarige. De Raad wijst er hierbij op dat uit de vaststelling dat de moeder de voornaamste zorgdrager van het kind is, nog niet blijkt dat de verweerder zou hebben geoordeeld dat de enkel moeder, en dus niet de verzoeker, de daadwerkelijke zorg zou dragen over de minderjarige N. Z.

De voorliggende aanvraag wordt evenwel geweigerd, enerzijds omdat de verzoeker geen recht kan doen gelden op binnenkomst in België nu hij nog steeds is onderworpen aan een inreisverbod dat werd opgelegd op 23 december 2022 en anderzijds omdat er geen sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn minderjarige zoon N. Z. in die zin dat dit een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU zou kunnen rechtvaardigen. De verweerder geeft hierbij aan de uitlegging van het Hof van Justitie in de zaak K.A. e.a. van 8 mei 2018 te implementeren.

Dat de verzoeker onderhevig is aan een inreisverbod van tien jaar dat niet is opgeschort, opgeheven of vernietigd, staat buiten betwisting. Deze vaststelling volstaat echter op zich niet om aan de verzoeker het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet te weigeren. In dit verband moet worden geduïd dat het Hof van Justitie in zijn arrest K. A. e.a. van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, waarnaar ook de verweerder verwijst in zijn beslissing, stelt dat *“de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet (kan) weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.”* Volgens het Hof van Justitie dient de bevoegde nationale autoriteit *“dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 van het VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (punt 57).

Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 20 van het VWEU enkel toelaat dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging, ingediend op het grondgebied van een lidstaat door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, door de betrokken lidstaat wordt geweigerd wegens een geldend inreisverbod uitgevaardigd tegen de genoemde derdelander, indien een onderzoek naar de afhankelijkheidsverhouding tussen die Unieburger en de genoemde derdelander heeft plaatsgevonden en daaruit is gebleken dat de weigering van het verblijfsrecht niet tot gevolg heeft dat de Unieburger feitelijk is gedwongen het EU-grondgebied in zijn geheel te verlaten.

In het voormelde arrest K.A. heeft het HvJ een aantal richtsnoeren meegegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (§§ 70-76), zoals *in casu*. Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf toe te kennen op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind feitelijk zou zijn gedwongen om het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke

afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het EU-Handvest, samengelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dit Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven, maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen, moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

Deze richtsnoeren worden bevestigd én verder gespecificeerd door het Hof van Justitie in zijn arrest Subdelegación del Gobierno en Toledo van 5 mei 2022 in de zaken C-451/19 en C-532/19, waar de verzoeker op pertinente wijze de aandacht op vestigt. Zo preciseert het Hof: *“Bovendien kan [...] wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding [die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU] tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind [...] als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”* (punt 69).

De Raad stelt samen met de verzoeker vast dat de verweerder nagelaten heeft om het voormelde vermoeden op zorgvuldige wijze te weerleggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat N. Z. is geboren op 4 oktober 2024, dat dit zeer jonge kind door de verzoeker werd erkend op 10 maart 2025 en dat minstens sedert 1 april 2025 is aangetoond dat de verzoeker samenwoont met N. Z. en met de moeder van het kind. De verweerder heeft in de bestreden beslissing van 17 december 2025 uitdrukkelijk erkend dat deze samenwoning nog steeds actueel is, hetgeen strookt met het in het administratief dossier aanwezige verslag van de woonstcontrole dat aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt op 3 december 2025 (zie elektronisch administratief dossier, stuk 244). In de bestreden beslissing stelt de verweerder weliswaar dat *“er aanwijzingen zijn dat deze samenwoning niet altijd even stabiel was in de afgelopen periode”*. De verweerder erkent tegelijkertijd echter ook uitdrukkelijk dat uit het administratief dossier blijkt dat de samenwoning is aangetoond sedert 1 april 2025. Het is volkomen onduidelijk wat de verweerder bedoelt met *“de afgelopen periode”* en met de beweerde *“aanwijzingen”* dat de samenwoning niet altijd even stabiel was in de afgelopen periode. De verweerder licht niet concreet toe op welke aanwijzingen hij precies doelt en beperkt zich tot een blote en vage bewering. Gelet op de zeer korte tijdspanne tussen de geboorte en erkenning van verzoekers zoon N. Z. enerzijds en de aanvang van de door de verweerder weerhouden samenwoning sinds 1 april 2025 (tot op de datum van de bestreden beslissing) anderzijds, en daar waar in de bestreden akte niet concreet en alleszins niet op deugdelijk gemotiveerde wijze wordt betwist dat de verzoeker met zijn zoon N. Z. en de moeder van dit kind sedertdien effectief samenwonen als een gezin en het de wettelijke, affectieve en financiële last van het kind delen, kan de verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat er sprake is van een duurzame samenwoning van het jonge minderjarige kind N. Z. met zijn beide ouders. Overeenkomstig het hiervoor geciteerde arrest van het Hof van Justitie kan derhalve op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU. Het weerleggen van dit vermoeden komt aan de verweerder toe. In dit kader staat het dus aan de verweerder om op concrete en zorgvuldige wijze het door het Hof van Justitie genoemde vermoeden (van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de verzoeker op basis van artikel 20 van het VWEU) te weerleggen.

In de bestreden akte heeft de verweerder in essentie gesteld dat de moeder *in casu* de voornaamste zorgdrager is. De verweerder geeft hierbij aan dat het *“bij gebrek aan bewijs van het tegendeel”* redelijk lijkt dat, zolang het kind vergezeld kan zijn van één van de ouders waarmee het altijd al heeft samengeleefd (waarmee het goed gehecht is) en die zal waken over het welzijn van het kind, de aanwezigheid van de andere ouder niet noodzakelijk is opdat het kind in België zou verblijven. De verweerder benadrukt dat de moeder van N. Z. een Belgische onderdaan is en stelt dat niets erop wijst dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan het kind. De onafgebroken gezamenlijke vestiging met de moeder ziet de verweerder als een afdoende teken van haar bereidwilligheid en kunnen en daarnaast kan zij volgens de verweerder nog gebruik maken van *“alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, het CLB en opvangmogelijkheden op school en daarbuiten”* en heeft zij

“ongetwijfeld” ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Dergelijke vage motieven, die berusten op de ongestaafde aannames dat het kind een betere band heeft met zijn moeder en dat de Belgische moeder bereid en kundig is om het kind alleen verder op te voeden zonder dat de verzoeker daartoe in België moet blijven, doen geen afbreuk aan hetgeen gesteld werd door het Europees Hof van Justitie in hoger vermeldde rechtspraak. Immers blijkt hieruit nog niet dat het minderjarig kind niet duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind niet dagelijks door beide ouders zou worden gedeeld, omstandigheid waarin moet worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding (die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU). De loutere verwijzing naar de mogelijkheid dat de moeder het kind verder alleen verzorgt en ondersteunt (al dan niet met hulp van anderen) en dat zij ook via de moderne of klassieke communicatiemiddelen een contact organiseert tussen de verzoeker en het kind, is niet van aard om dit vermoeden te weerleggen. De Raad benadrukt in dit kader dat het Hof van Justitie in het door de verzoeker geciteerde arrest *Subdelegación del Gobierno en Toledo* van 5 mei 2022 eveneens heeft gesteld dat de omstandigheid dat de andere ouder (die statisch Unieburger is zoals de moeder van N. Z.) echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht wordt geweigerd.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers zoon, N. Z., werd geboren nadat aan de verzoeker reeds een langdurig inreisverbod was opgelegd waardoor hij wist of diende te weten dat een gezamenlijk gezinsleven in de Schengenzone niet mogelijk zou zijn, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, heeft het Hof van Justitie in het hiervoor aangehaalde arrest *K.A. e.a.* van 8 mei 2018 immers aangegeven dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld.

Aldus blijkt dat de verweerder nagelaten heeft een correcte en zorgvuldige beoordeling door te voeren omtrent het afgeleid verblijfsrecht dat de verzoeker, ondanks het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een geldend en definitief inreisverbod, zou kunnen ontleen aan artikel 20 van het VWEU.

De bestreden weigeringsbeslissing is derhalve aangetast door een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 20 van het VWEU.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan deze vaststelling niet ombuigen. De verweerder geeft in wezen aan dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en N.Z. werd onderzocht en herneemt in wezen het standpunt uit de bestreden beslissing. Door te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing doet de verweerder geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. De Raad merkt nog op dat de thans voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet in rekening werden genomen om tot het vastgestelde zorgvuldigheidsgebrek te besluiten. Dit zorgvuldigheidsgebrek wordt wel degelijk vastgesteld aan de hand van de gegevens die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing en op zicht van de motieven die in de bestreden beslissing zijn verrat.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, grond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 17 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE